

[Finansministeren.]

kommissionen fremkomne forslag ville skade mellemstanden. Dette ville f. eks. således gælde den foreslåede kapitalvindingsafgift og forslaget om en ophævelse af skattefradragsreglen. Jeg tvivler nu på, at det er mellemstanden der i særlig høj grad vil blive ramt af den foreslåede kapitalvindingsafgift, men det kommer naturligvis i denne forbindelse an på, hvad man forstår ved mellemstanden, og det ville egentlig engang være rart, hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ville definere, hvad han forstår ved mellemstanden. Vi fik at vide, at indtægtsgrænsen nedad ligger på omkring 7 000 kr., hvilket jo i dag svarer til en normal arbejderindtægt, men vi fik ikke noget at vide om, hvor indtægtsgrænsen ligger opefter. Jeg har på fornemmelsen, at den efter det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts mening ligger ret højt. Det er således ganske interessant at iagttage, at den lettelse i beskatningen for mellemstanden, som det ærede medlem ønsker gennemført, tilsyneladende skal ske på bekostning af de lavere indtægter. Det var dog vist rimeligere, om det ærede medlem så med lidt større interesse på de store indtægter og deres beskatning. Noget tilsvarende kommer også klart frem, når det ærede medlem hævder, at en ophævelse af skattefradragsreglen ikke vil medføre nogen lettelse af beskatningen for mellemstanden, hvorved jeg vil forstå indtægter på mellem 10 000 og 20 000 kr. Det er jo rigtigt, at hvis indkomstbeskatningen for de højere indkomster skal være urørlig, vil det ikke hjælpe mellemstanden, at skattefradragsreglen bliver ophævet, og det er vel dette, der er den ærede ordførers egentlige mening. Det kraftige forsvar for mellemstanden fremtræder som en camouflage for den beskyttelse af de største indkomster og formuer, som det konservative folkeparti øjensynlig tilsigter.

Det glædede mig iøvrigt at høre det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelser om skattefradragsreglen. Det synes nu klart, at tidligere udtalelser fra det ærede medlem om, at skattefradragsreglen aldrig ville blive ophævet — jeg tænker hermed på det ærede medlems udtalelser i Ryslinge —, ikke udelukker ændringer i denne bestemmelse. Hvis dette er tilfældet, skulle der være gode muligheder for at nå til et resultat ved forhandlinger om spørgsmålet. Vi fra vor side vil fortsat mene, at det bedste vil være en fuldstændig ophævelse af reglen om fradrag af sidste års skat, men det skal indrømmes, at såfremt det ikke lykkes i højere grad at udjævne den kom-

munale beskatning, kan det være rimeligt at drøfte, om man indtil videre bør bevare retten til at fradrage den kommunale indkomstskat ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen nåede til det resultat, at det bebudede forslag om en vis lettelse i beskatningen af de lavere indkomster ville betyde en stor hindring for genopbygningen her i landet. Mon det ærede medlem ikke overdriver denne sag lidt for stærkt. Regeringen har endnu ikke taget endelig stilling til, hvor stor den bebudede skattelettelse skal være, og hvor stor en del af denne det vil være muligt at søge dækket gennem eventuelle andre forhøjelser af beskatningen, men det må dog erindres, at indkomstskatten fortsat vil stige sammen med forøgelsen af de nominelle indkomster. Der er således mulighed for, at en del af skattelettelsen også vil kunne dækkes herigennem. Selv om jeg således mener, at de bebudede forslag ikke berettiger til de vidtgående konklusioner, som det ærede medlem drog, vil jeg dog gerne knytte enkelte bemærkninger til hans ræsonnementer.

Det ærede medlem var for det første stærkt betænkelig ved den indkomstudjævning, som efter hans formening havde fundet sted herhjemme siden 1939. Det vil i denne forbindelse være berettiget at påpege, at der ikke har været tale om nogen jævn udvikling. Under alle krigsårene skete der en stærk forskydning i indkomstudviklingen. Man kan diskutere, om man skal sige, at indkomstfordelingen blev mere ujævn. Det karakteristiske var snarere den stærke forskydning fra arbejderklassen til landbrugs erhvervet. Efter krigen har arbejderne igen indhentet nogle af disse tab, og den fulde beskæftigelse betyder naturligvis også større indkomst for arbejderklassen som helhed, men ikke for den enkelte arbejder, der i forvejen var godt beskæftiget.

Det er nu det ærede medlems hovedpåstand, at vi i dag ikke har råd til denne indkomstudjævning, da den hindrer en opsparring, og for at mildne på dette tilføjer det ærede medlem, at der naturligvis, hvis der kommer depression, kan blive tale om en anden politik. Dette sidste synes mig at være en fattig trøst for arbejderbefolkningen, thi hvad er det, der karakteriserer depressionen: arbejdsløshed og lav produktion. Jeg ved ikke, om det er i sådanne tider, at det ærede medlem mener, at tiden vil være inde til en indkomstudjævning. Hertil kommer, at følger man det ærede medlems forslag i dag og gør indkomstfordelingen